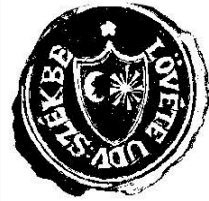

LOVÉTEI KIÁLTÓ

XXV. évfolyam, 8. szám

Ára 3,00 lej

2024. AUGUSZTUS

"Már húsz esztendeje vagyok nálad" Ter 31,38

Évközi 18. vasárnap, 2024. 08. 04.

Krisztusban szeretett testvéreim!

1985. június 23-án, csaknem négy évtizeddel ezelőtt Jakab Antal, Erdély püspöke 22 papot szentelt a gyulafehérvári székesegyházban. Beszédében többek között a következőképpen fogalmazott: *"A pap bizonyos fokig érthetetlen marad nemcsak a világnak, hanem saját maga számára is. Hiszen a papot is csak a hite segíti meg abban, hogy elfogadja, Krisztus működik általa, tehát személyes, titokzatos kapcsolatban áll vele, a Főpappal, amikor az embereket megszenteli."*

Az akkor szenteltek között volt egy ifjú, aki Mesterére hagyatkozva, öbelé kapaszkodva a következő jelmondatot választotta magának: **"Jézus szíve, bízom benned!"** És ez volt az a szív, ez volt az a közös szívdobbanás, mellyel Isteni Mesterét szolgálva Gyergyóalfaluban, Kézdivásárhelyen, Nagyerlyén, majd pedig éppen **20 évvel ezelőtt** Lovéteire érkezve hirdetni kezdett. Egy olyan isteni szívet csillogtatott meg előttünk, mely még a sokat tapasztalt lovétei nép előtt is vonzóan bizonyult; egy olyan szívet csillogtatott fel előttünk, mely nem szűnik meg dobogni azok iránt, akikért felelősséggel tartozik mint híveinek pásztora.

Kedves papbácsi! **Immár 20 éve annak**, hogy a Lovéteire való érkezését követően azt a lelkipásztori munkát, melyet elődei megkezdték, és a történelmi időknek megfelelően hol eredményesebben, hol döcögősebben végeztek, ön saját benső értékei és legjobb szándéka szerint megkezdte, Jézus szívének oltalmában. Ahogy azonban a Jézus szívének tiszteletéből is származik és a Jézus szíve litániában is imádkozzuk, az Ő szent-séges szívében is helye volt az örömnak, a derűnek, de helye volt a keserűségnek, a megnemértettségnak és a visszautasításnak is. Ekképpen csupán három passzust idéznék fel a litániából, mely a papbácsi életére is illik:

1. Jézus Szíve, a Szűzanya méhében a Szentlélektől alkotott Szív

A papi hivatásról úgy szoktak beszélni, és akként szokták jellemezni, mint ami már az anyaméhtől kezdődően, folyamatosan fejlődik, a Mindenható Úristen ugyanis saját elhatározásából már előre tudja, hogy a születendő élettel mi is a terve. S minden bizonnyal már innen eredeztethető, hogy születése óta, családjá vallásos környezetéből kinőtt az ő papi hivatása s bontakozott az iskolás és szemináriumi évek alatt, de még a papszentelést követően is annak a szeretett személynek az imádságos pártfogása alatt, aki őt világra hozta, s akit ő ettől a pillanattól kezdve édesanyjának nevezett. Ennek a bensőséges kapcsolatnak, mely köztük volt, mi, lovéteiek is a tanúi voltunk, amíg a papbácsi szívesen osztozott a plébánián édesanyja szerethető, bátorító és imádságos jelenlétével. A néhány éve a Jóisten hajlékába költözött szív immár megnyugodott Teremtője kebelén, de sohasem fog megszűnni imádkozni az ő szereteteiért.

2. Jézus Szíve, Isten szent temploma

A papbácsi természetéből adódóan azzal a jószággal és szeretettel közeledik az emberek felé, mellyel küldetését - mely a lelkek megmentésére szól - a legnagyobb alázatban és hűségben akarja teljesíteni, s közben pedig Isten templomát építeni a lelkekben. Ezt tette és teszi, amikor gyermekeket keresztel, amikor az ifjúságot támogatja, amikor jegyeseket esket, amikor beteget látogat, amikor halottakat temet. Lelkipásztori feladatának eleget téve pedig nemcsak a láthatatlanra, hanem a látható örökségre is gondja volt és van, mert mindig szíve ügyének érzi a liturgia méltó helyen való megünneplését. Ezt hirdeti a megújult templom és környezete, mely egyszerre gyönyörködteti a szemet és fel-emeli a lelket.

3. Jézus Szíve, lándzsával átdöfött Szív

Amint Krisztus élete a mennyei Atya örök szándéka szerint nem volt mentes a szenvedéstől, s a keresztfán még lándzsával is átszúrták az oldalát, úgy a papbácsinak is meg kellett érnie, hogy a mindig másokért dobogó szívére sebet ejt a betegség. De a Jóisten-

Regnum Marianum, avagy Mária királysága. Az örökös nélkül maradt Szent István király a halála előtti napon, vagyis 1038. augusztus 14-én Székesfehérvárott a Szent Koronát és az országot Szűz Máriának ajánlotta föl.

Kép: Ferences templom, Ferenciek tere, Budapest

nek adunk hálát, hogy szív-betegsége ellenére és szív-műtétei után is lelkesedéssel szolgál közöttünk, mit sem veszítve szívének lüktetéséből.

Mi, lovéteiek továbbra is azért imádkozunk, hogy jó erényeiben, míg ereje engedi, maradjon pásztorunk, hiszen szűk völgyünk lelkeinek mindig is fontos volt az Istenhez való ragaszkodás, ami pedig elképzelhetetlen lelkipásztor nélkül. Adja Isten, hogy a Jézus szíve litániát beteljesítve méltó legyen elnyerni azokat az ígéretek is, melyek a Jézus szívével egyszerre dobbanó szív jutalmi: élet és feltámadás, béke és engesztelődés. Életét mindvégig kísérje Jézus szívének oltalma és szentelő püspökének bizalomteljes kijelentése: *"a papot csak a hite segíti meg abban, hogy elfogadja, Krisztus működik általa, tehát személyes, titokzatos kapcsolatban áll vele, a Főpappal, amikor az embereket megszenteli."* Maradjon tehát továbbra is ez a hite és ez a kapcsolata a Jóistennek, Mesterével és mindannyiunk Pásztorával. Ámen.

Lázár Hunor-Imre

Emlékezés - hálaadás

Sokszor elgondolkodok, hogy egyszerű falusi, amatőr zenészként, mennyi hálaival tartozok a Teremtőnek, hogy pár évtizede részese és szemlélője lehetek szülőfalum azon ünnepeinek, amikor az emlékezés és a hálaadás kerül előtérbe. Gondolok itt először a hagyományos kortárstalálkozókra, családi, névrokon találkozókra, és nem utolsósorban a júliusban sorra kerülő házassági évfordulókra, amely sorozat a 60 éves házassági évfordulót ünneplőkkel zárult augusztusban.

Igen, ha jól belegondolunk, a covid idején megszakadt az egymásni járás, visszafogottabb lett a névnapolás, a születésnapok ünneplése, a kortárstalálkozók és a házassági évfordulók köszöntésének helyszíne a Népház, illetve a templomkerítés lett.

Na, de ez sem számít, a lényeg az, hogy székely népünk minden körülmény között megtalálta a módját, ha köszönteni akart valakit, és nem a mentegetőzést, az utólagos magyarázkodást választotta.

Hálát adni szerintem minden embernek van miért, hiszen az életben nemcsak rossz, elviselhetetlen dolgok történnek, hanem jó és emlékezetes napok is vannak.

Emberi természetünkből adódóan a jó dolgokat úgy szépen elraktározzuk, nem sokat emlegetjük (nehogy megirigyeljenek), a rosszabb történéseket hajlamosabbak vagyunk előtérbe helyezni, és talán egy kicsit felnagyítva többet beszélünk róluk.

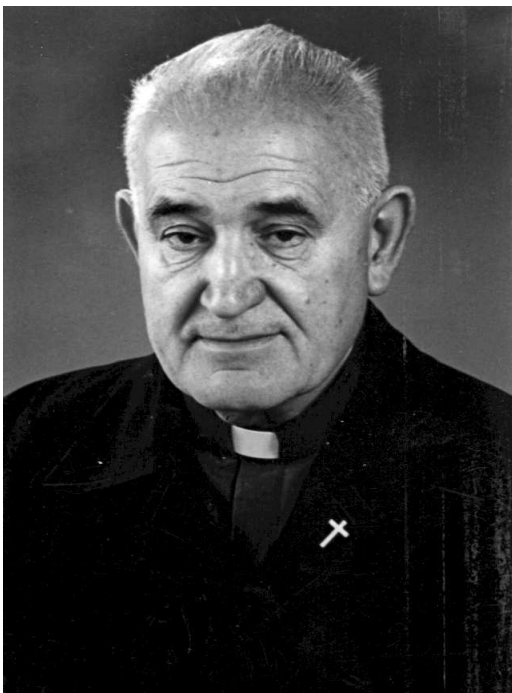
Idegenben voltam egy temetésen, és szinte kétkedve hallgattam, amikor a pap bácsi így kezdte a temetési szentbeszédet: "temetésre és hálaadásra gyűltünk össze". De néhány pillanat múlva eloszlott a kétkedés gondolata, mert úgy folytatta, mindenkinek azért kell hálát adni, amennyit kapott Teremtőjétől, legyen az néhány év vagy több évtized, mindenki a kapott éveért kell, hogy hálás legyen.

Az évfordulók nagyon változóak, vannak családi év-

fordulók, amikor az illető családban vannak kerek számok, aztán vannak a rokonságban figyelemre méltó évfordulók, vannak az iskolai találkozók, vannak egy faluközösségnek a számon tartott évfordulói, ünnepei, de vannak az egyházközösségnek is olyan évfordulói, amelyek emlékezésre és hálaadásra nyitják szívünket. Igen, gondolom, minden lövétei szívébe beírta magát egy szomorú dátum: 2004. augusztus 11-én, 76 éves korában, papságának 47-ik évében Tornay Gergely-Árpád, a mi Gergő pap bácsink szentségekkel megerősítve visszaadta lelkét teremtőjének. Egyszerű, név nélküli koporsó, nagyon sok egyházi méltóság, zetelaki, lövétei, székelyudvarhelyi hívei, koszorúk, virágok, utolsó érintések a koporsón, néma gyászmenet a sírhoz, egyszerű, felemelő méltatás osztálytársaitól, barátaitól, lövétei búcsúztató, ez jellemezte augusztus 14-ét, temetési napját!

Igen, mi, akik teljesen az ő szárnyai alatt nőttünk fel, mindig hálátelt szívvel idézzük fel emlékét, mindig eszünkbe jutnak hittanórái a hittanteremben vagy az udvaron, a fapadokon, és ahogyan az időskor felé haladunk, egyre jobban érezzük, hogy még most van igazából szükség a két kicsi béka történetére, amely a reményt táplálja bennünk. Felejthetetlen, ahogyan elmondta, és két kezével mutatta a történetet: Két kicsi béka elhatározta, hogy világgá megy. Ahogyan ugrándoztak árkon-bokron keresztül, egyszer csak eljutottak egy szép, zöld tisztásra, ahol juhok legeltek. Közelebb érve az esztenához, valami jó illat csapta meg az orrukát, és hamarosan egy cseber mellett kötöttek ki, amely tele volt friss tejjel, összenéztek, és innen már csak egy ugrás, és bent voltak a cseberben, a jó meleg tejben. Boldogan úszkáltak, kóstolgatták a tejet, de aztán egyszer úgy érezték, most már elég, tovább kéne menni. Beugrani a zöld fűről könnyen

ment, de kifelé se-hogy sem akart sikerülni, mindig visszacsúsztak a cseber oldaláról. Ekkor az egyik béka szörnyű elhatározásra jutott. - Én többet nem küzdök, úgysem fog sikerülni, és feladta. A másik béka hiába bízta, hogy sikerülni fog, nem hallgatott rá, kortyolt még egyet a tejből, és felpuffadva mozdulatlan maradt a tej felszínén. A másik béka nem hagyta

folytatás a 3. oldalon

folytatás a 2. oldalról

abba, csapkodott kézzel-lábbal, ide-oda úszkált, és egyszer csak valami kis borszszem nagyságú valamit kezdett érezni a lába alatt. Ekkor még buzgóbban csapkodott, és lám, a tej lassan kezdett összeállni, egyre jobban érezte a keménységet a lába alatt. Végül a tejből egy kerek sajt lett, és a kitarító kis békánk boldogan ugrott ki a sajt tetejéről, és győztesen folytatta, most már egyedül, a világot felfedező útját.

Gergő pap bácsi 20 éve visszatért Teremtőjéhez, de ha olykor-olykor felidézzük emléket, biztosan elmosolyodik Isten országában, és boldogan gondol híveire, akiknek a lelki gondozása volt a legfontosabb szívügye.

Igen, ahogyan felidéztük Gergő pap bácsit, eszünkbe jutnak azok a kispapok, kántorok, akiket ő indított el Gyulafehérvár felé, akik között Lázár Lajos testvérünk is útra kelt a székely gőzössel. Ha egy mondatban kellene Lajosra emlékezni (én mint a legkisebb a családban), azt tudnám mondani, hogy egy posztó lājbis egyszerű, falusi, székely legény volt, kaszával a vállán, és akihez a kántoriskolás és teológiai évek

alatt több gyulafehérvári osztálytársa ellátogatott a vakációban, de ő sehová nem tudott elmenni, esetleg a fakerekű szekéren a mezőre vagy Nádaszékbe.

1974-ben szentelték pappá. A primicián az ünnepi szónok így kezdte szentbeszédét: az ötvenes években a Jóisten egyik nap Lövétén sétált hosszan. Egyszer csak fejszecsattogásra lett figyelmes, benézett az egyik udvarba, és ott azt látta, hogy egy székely édesapa kerékfentőket faragott, és mellette egy székely fiúcska játszadozott a forgácsok között. Ekkor így szólt a fiúcskához: Jöjj, kövess Engem.

Lajosnak az első miséjén az volt a legnagyobb fájdalma, hogy nem teljesedhetett be édesapja ígérete, aki azt ígérte neki, hogy székelyruhában fog pap fiának ministrálni (ugyanis édesapánk 1970-ben elhunyt).

Igen, Lajos bátyám aranymisézés pap lenne az idén, de az égiek másként határoztak, 2009-ben, így 15 éve elhagyta ezt az árnyékvilágot, hogy találkozzon édesanyjával, aki 13 nappal előbb indult el a hosszú útra, hogy fogadja hazatérő pap fiát.

Gergő pap bácsi 20 éve nincsen közöttünk, de 20 éve velünk van István pap bácsi, akinek az áldásos munkájához Isten segítségét kérjük továbbra is, és, ha jó székelyesen akarjuk kifejezni magunkat, még sokáig kell, hogy velünk legyen, hiszen még "csak felénél tart", ha Gergő pap bácsi ittlétét nézzük. Isten éltesse sokáig erőben, egészségben, hívei körében, és, ha úgy nézzük, azt hiszem, a 65 évesek még nem is olyan idősek, ugye.

Lázár Béla

Középajta, 2024. aug. 3.

Kedveseim!

Most jól jönne a Lázár Béla segítsége. Mert ő már átélte mindazt, amit én csak most ízelgetek. Könnyesen keserű ez az állapot. Ötvenöt év után el kellett engednem azt a kezet, amelyik táplálékot, tisztaságot, biztonságot adott a számomra.

Ismét megjelenik Lövete. A Teréz mama temetésén egy bajuszos, idősebb bácsi többek között azt mondotta: Sok apró leányka kell szülessen, hogy még egy ilyen asszony felnőjön.

Ilyen tömören csak a népi bölcsesség képes maradandót fogalmazni.

Köszönöm, gyerekek, hogy elhoztátok nekem a lövéteiek részvétét az én bánatomban. Minél több a résztvevő, annál könnyebb a teherviselés.

A helyi szokásokhoz híven, másnapján kimentünk a temetőbe. A koszorúk szalagjait olvasva Lövete szembekiáltott velem: Mi is itt vagyunk!

Lövete csak egy van, és ő sohasem hazudtolja meg magát.

Köszönettel,
Simon Áron

Simon Áronné, született Bartha Erzsébet emlékére

1936. december 18-án született Szárazajtán. Elemi iskoláit szülőfalujában végezte, majd négy évet Székelyudvarhelyen a tanítóképzőben tanul, itt tanítói oklevelet szerez, amellyel kinevezik Középajtára. Ott egy évet tanít, majd hazakerül Szárazajtára, ahol 1967-ig tanítónő. Négy évig férjnél volt, Erzsike, a kislánya abból a házasságából született. Sikertelen volt a házasság, elváltak.

A véletlen úgy hozta, hogy egy közös ismerős esküvőjére hívták Simon Áron tanító bácsit és Erzsike tanító nénit, ott ismerkedtek meg, és házasság lett belőle, és tartott 53 esztendő. Két közös gyermekük született, első a kórházban meghalt. A második gyermekük az idő alatt született, amíg Lövétén laktak, így gyerekeveinek egy részét ő is itt töltötte Lövétén.

A tanító néni a hatvanas évek végén, hetvenes évek elején került Lövétére. A tanítás mellett táncsoportot, énekcsoportot és színjátszó csoportot vezet az ifjaknak. A kortárstalálkozók alkalmával sokszor hívják műsort betanítani.

Erzsike tanító néni 1982-ben Lövétén az Oktatásügyi Minisztérium kitüntette éltanítói címmel a társadalmi, kulturális, illetve tanítói munkájáért.

1983-ban költöztek haza Középajtára. Azóta sokszor visszahívták kortárstalálkozókra, amelyekre, ha teheték, örömmel jöttek. Áronka tanító bácsi elmondása szerint Lövétén töltötték életük legszebb éveit.

Erzsike tanító néni 2024. július 31-én elhunyt.

Pihenése legyen csendes!

Visszapillantó az idei falunapokra

Néhány gondolatot felidézünk Mihály Dénes polgármester megnyitó beszédéből:

Kedves ünneplő egybegyűlteket! Kedves vendégeink! Tisztelt falustársaim!

...
Nagy örömmre szolgál, hogy egyre többen szeretnének részt venni a falunapok szervezésében, újdonságokat hoznak be a kínálatba, reméljük, hogy ezek most már állandó színpontjai lesznek a hasonló jövőbeli rendezvényeinknek, sőt biztatok mindenkit, hogy ötleteivel segítse a szervező csoportot abban, hogy minél közelebb hozzuk a kínálatot az elvárásokkal.

Tudatában vagyunk annak, hogy vannak hiányosságok, elvárásbeli különbözőségek, azt sem ígérhetem, hogy valamennyit teljesíteni tudjuk, és azt hiszem, hogy nem is ez a végső cél.

Annál inkább az, hogy együtt legyünk ezen a kis helyen, koccintsunk egymással, beszéljünk, és, ha odáig fajul, talán együtt is mulassunk a nap végén.

...

Tudatában annak, hogy nem ez az a hely, ahol szívesen meghallgatják 4 éves beszámolómat, nem fogom számokkal, adatokkal fárasztani a kedves hallgatóságot, terveink szerint folytatjuk a különböző beruházások megvalósítását, újakat is szeretnénk elkezdni, amit mind-mind meg fog látni, érezni a tisztelt lövétei közösség. Ugyanakkor köszönöm az újabb 4 éves megbízatást, amit igyekszem munkámmal megszolgálni.

Szeretném megköszönni csoportjainknak, előadóinknak, közreműködőknek, segítőknek a munkáját, akik bármilyen módon hozzájárulnak rendezvényünk sikeréhez, kívánok minden kezdeményezéshez kitartást, érdeklődést és kellemes időtöltést! ...

Találkozunk ugyanitt, hasonló időben és még jobb egészségben egy év múlva!

...

Fotók: Egyed József

Születésnapját ültük a Kiáltónak

A Lövétei Falunapok alkalmával, augusztus 4-én ünnepeltük a Lövétei Kiáltó megjelenésének 25. évfordulóját. A Népiskola tetőterében összegyűlt a negyedszázad alatt az újságot író, illusztráló, szerkesztő, olvasó, támogató és kézbesítők jókora csapata egy hangulatos számbavételre. Visszatekintettünk az elmúlt évek munkájára, és egy kis számolgotást is végeztünk, hogy hány ember adta idejét, munkáját, tudását, pénzét, segítségét, hogy ezt a sikert most ünnepezhessük: a számításaink szerint 189-en közöltek írást a Lövétei Kiáltó hasábjain. 2001 januárja óta megrendelhető az újságunk, és a megrendelők száma is szépen gyarapodik: míg 2007-ben 213 helyi és 41 levelező megrendelője volt az újságnak, addig ez a szám 2020-ban 590 helyi és 69 levelezős megrendelőre duzzadt. A helyi megrendeléseket mindig gyerekek hordták ki, így az évek alatt 40 diák volt az újság lapkihordója. És ha már statisztikai adatoknál tartunk, akkor meg kell említenünk azt is, hogy ezen időszakban 21 magánszemély és intézmény támogatta a lap megjelenését, és még sok névtelen személy segít ma is.

A mai szerkesztők közül nem sokan voltak ott az első lapszám megszületésénél, ezért Lázár László egy kis beszélgetést kezdeményezett az alapítók közül Egyed Józseffel és Sorbán Józseffel, amelyben felelevenítették a kezdetek indítékait, problémáit, segítőt, a "hogyan is született meg" kérdését járták körül.

A mai szerkesztőség hála jeleül kiemelte három író és szerkesztő munkáját, akik valamilyen formában meghatározó szerepet játszottak az újság életében. Így a Lövétei Kiáltó Írói Közösségének Örökös Tagja

címet adományozta András Magdolna nyugalmazott óvónőnek és Simon Áron nyugalmazott tanító bácsinak, valamint Sorbán József alapítónak a Lövétei Kiáltó Szerkesztőségének Örökös Tagja címet. Még három személy érdemeit emeltük ki díszoklevéllel, akik nem mások, mint Egyed József és Gáspár Györgydeák Lajos egykori plébános mint alapítók, és id. Lázár Béla mint a lap legtermékenyebb írója.

Érdekes színfoltja volt az ünnepségnek, amikor Lázár Izabella, Lázár Zoltán és Lázár Béla felolvasták kedvenc írásukat egy-egy régi lapszámból. Egy igazi születésnapi köszöntő is elhangzott, Péter Éva-Erika olvasta fel György Emőke erre az alkalomra írt versét.

Ha már volt köszöntő, akkor jöhetett az ajándék is: erre az alkalomra készült egy ünnepi lapszám a 25 év írásaiból válogatva, színes előlappal, amiből minden jelenlévő kapott. Nem maradt más hátra, mint megcsodálni és megvágni a két szülinapi tortát, amelyeken az első szám címlapja díszelgett.

Nagyon örültünk, hogy szép számmal megjelentek a mindenkori munkatársak, hogy jó kis beszélgetések alakultak ki tortaevés közben, hogy a jelenlévők hálaadások voltak az alkalomért, és hogy a Polgármesteri Hivatal magáénak érezte a rendezvényt. Egy bejelentést is tettünk, amit itt is megismétlek, hogy mindenkinek elérjen a hír: a lapunk eddigi lapszámait elérhetőek digitális formában a Polgármesteri Hivatal honlapján a Közérdekű információk fül alatt (<https://lovetekozseg.ro/kozerdeku-informaciok/>).

Végül pedig ahogy ilyenkor mondani szokás: Isten éltesse legalább még ennyit a mi Kiáltónkat!

András Mónika

Fotók: András Tamás

Kedves Olvasó!

Sportrendezvényekben gazdag nyarat tudhatunk magunk mögött.

Alig járt le a Labdarúgó-Európa-bajnokság, és máris kezdődtek a XXXIII. Nyári Olimpiai Játékok. Szurkolásból kijutott bőven, és még mindig nincs vége: augusztus 28. és szeptember 8. között lesznek Párizsban a XVII. Nyári Paralimpiai Játékok, ahol a magyar, fogyatékkal élő sportolóknak is drukkolhatunk. Csodáljuk a sportolók kitartását, fizikai, technikai és lelki felkészültségét, és azon kapjuk magunk, hogy kedvünk támad egy kis testmozgásra.

Van, aki a napindítóként, van, aki munka után, van, aki lefekvés előtt mozgatja át "öreg csontjait", egy biztos: a mozgás jótékony hatását érezhetjük a mindennapokban. Életünk minden területére pozitív hatással van, fizikai és mentális egészségünk védelmezője. A rendszeres testmozgás örömforrás, javítja a közérzetünket, a memóriánkat, az alvásunk minőségét, a koncentrációs képességünket, több energiát eredményez, kreatívabbá tesz, növeli az önbizalmat és az akaraterőt, és segít a stressz levezetésében. Akárcsak az olvasás! Tehát érdemes e kettőt felváltva művelni.

Hippokratész, az orvostudomány atyja szerint a séta a legjobb orvosság, tőle származik az ismert ajánlás: "Ha rossz a kedved, sétálj! Ha utána is rossz a kedved, sétálj még egyet!

Legalább heti egyszer érdemes a kifogásokat félretenni, és beleugrani a legkényelmesebb holminkba, mert korlátlan a lehetőségek tárháza, ami a sportot illeti. S hogy ehhez kedvet csináljunk, kinek mihez: az olvasáson keresztül a sporthoz vagy a sporton keresztül az olvasáshoz, igazából mindegy is - mindkettőt a hosszú élet titkának mondják.

György Emőke Olimpia című versében összefoglalja mindazt, amit az ötkarikás játékokról tudni kell, és kíváncsivá tesz a részletesebb utánajárára. Murakami Haruki: Miről beszélek, ha futásról beszélek című könyvében a futóélményein keresztül mesél a futásról, a kitartásról, az elszántságról és az életről.

Nem egy könnyed, nyári olvasmány ugyan, de Mészöly Miklós: Az atléta halála című könyve is bepillantást nyújt a sportolói életmódba.

A Sportszelfi, avagy a sportolás művészete könyv révén a kortárs írók és költők (köztük erdélyiek is) garantáltan meghozzák a kicsik és nagyok kedvét az aktív életmódhoz, hiszen a sport szeretetét nem lehet elég korán elkezdni.

Rengeteg film is készült, ami közelebb vihet egy-egy sportághoz, betekintést nyújthat a sportolók életébe: A nemzet aranyai című film a magyar vízilabda-legendákról, vagy az Eröss Zsoltról készült A Hópárduc talpra áll dokumentumfilm, vagy a neki emléket állító Magasságok és mélységek.

Eröss Zsolt gondolata a hamarosan tanévkezdő diákoknak is motiváló lehet: "A fizikai aktivitások rendszeres művelése edzi akaratomkat a kitartásra, küzdésre, eredményességre."

M. A.

Jó lenne... vagy sem...?

Kedves édesanya! Mit szólnál, ha lenne egy hely, ahol a kis gyereked már óvodás kora előtt együtt játszhatna más gyerekekkel, ezáltal bizalmat, szorosabb kapcsolatot tudna kialakítani velük, bátorságot, nyitottságot tanulhatna, ami fontos az élet folyamán. Ahol sorstársakkal nyugtathatnátok egymást, hogy náluk is van dackorszak, átvirrasztott éjszaka és még sorolhatnám.

Kedves édesapa! Te lehetnél a kis hercegnőd királya, ha elvinnéd egyet hintázni, csúszdázni, de hívhatod a komát is, és ezáltal ő is szuperhőssé válna a fia szemében.

Kedves mama és tata! Nem lenne jó egyet sétálni az unokával oda, ahol ön megpihenteti a lábait, amíg az unoka kellően elfárad a déli vagy épp az esti alváshoz?

Nem sok tágas udvar tud helyet adni csúszdának, hintának, ping-pong asztalnak, kosárlabdázásnak. Szülőkkel beszélgettünk, és az volt a közös véleményünk, hogy jó lenne egy kis park, ahol a gyerekek játszhatnának, rajzolhatnának táblára, ahol lehetne barátokkal találkozni, ismerkedni. Ha szeretnénk, hogy megvalósuljon, akkor cselekednünk kell. Lehet háborogni, másra várni, kérdéseket tenni fel, de attól nem leszünk előrébb.

Csak akkor leszünk képesek megvalósítani ezt a miniparkot, ha összefogunk! Amit lehet, kalákában megcsinálunk. Amit a törvény előírásainak megfelelően kell, azt kiadjuk szakembereknek. Tudjuk, hogy mindennek ára van, ezt az anyagi hátteret kell, hogy előteremtjük. Kihelyeztünk egy dobozt a Csemegebe, egyet a gyógyszertárba, és egyet a pósfalusi üzletbe, kinek mennyit enged a pénztárcája, belehelyezheti.

Elindulunk ősszel az Udvarhelyen rendezésre kerülő FussNEKI! sporteseményen. Ez a futásra épülő adománygyűjtő program, amely a civil szervezetek közösségi kezdeményezéseit karolja fel, és ezek megvalósulásához segít előteremteni a szükséges pénzalapot. Civil szervezetek, nagykövetek, adományozók (magánszemélyek, vállalkozások) és önkéntesek kapcsolódnak be. A program csúcspontja egy sportesemény, a közös futás/gyaloglás, biciklizés és lovaglás.

Mi megmozdulunk fizikailag is (gyalogolunk, futunk, biciklizünk vagy lovagolunk), és kérjük ismerőseinket, elszármazottakat és mindenkit, hogy mozduljon meg ő is, azzal, hogy támogatja az ötletet. Teheti ezt személyesen, vagy utalhatja a Lövétei Szülők Egyesülete bankszámlájára.

RO31RNCB0158141487780001

Ha TE is szeretnéd, hogy legyen Lövétén egy minipark, akkor tedd meg a Tőled telhetőt, és szólj másnak is, ne maradjon tiokban a kezdeményezés!

Lázár Izabella

Látványterv:

Lázár Hunor (Boros)

Romántábor Kirulysarkán

Na, hát hol is kezdjem. Még most is fülemben hallok a tábori hívogató csengő hangját. Idén júliusban került megrendezésre a tábor. Július hónap 15. és 19. napjai között zajlott le. Egész héten sok táncolás, zajongás, nevetés, közös csapatos játékok, éneklés és még sok minden más töltötte be az erdei völgyet. Minden reggel izgatottan vártuk, hogy oda érjünk, de már a buszvárás közben és az úton is nagy volt a hangulat. Az úton (mikor volt egy csendes pillanat) azon gondolkodtam, hogy a tanárnő ma mivel lep meg, és mivel teszi emlékezetessé a tábort. Az első nap nehezen indult, ki fáradtan, ki kedvetlenül kezdte a hetet,

ám nem kellett sokáig várni az "ébresztőre". Egyből egy ismerkedős játékra ébredtünk, majd hosszas beszélgetést követően egy tábori táncon vettünk részt a táncos lábú csajok vezetésével. Egy kis tanulás, egy kis csapatos játék, és már ebédidő volt.

A nagy, finom ebéd után csapatokat formáltunk, a Harry Potter regénnyel kapcsolatos neveket adtunk. Egész héten most már csapatban dolgoztunk.

Egy új román szó, amit a tábor alatt tanultam: "joben" s még sok más szó.

Mindent beleértve nekem az tetszett a legjobban, mikor azt hallottam: "Ebéd"!

Kelemen Csanád, VI. osztály

Romántábori emlékeink

Az idei nyár gazdag táborkínálata palettáján az idén már 3. alkalommal szerepelt a román nyelvtábor a kirulysarki iskolában, ahová nagy lelkesedéssel vártuk a lövétei tanulókat, de szívesen láttuk a homoródalmási, szentegyházi, oklándi, székelyudvarhelyi, csíkszeredai, keresztúri, kolozsvári és bágyi érdeklődőket is. Így egy nagyon színes csapat állt össze: közel 70 csodálatos tanuló és 9 játszani vágyó felnőtt, akik július közepén két héten keresztül barátkoztak egymással benépesítve az amúgy csendes erdei iskola falait. Az idei nyelvtábor keretében a Harry Potter-sorozat első kötete, a Harry Potter és a bölcsék köve volt, így a kirulysarki iskola is átalakult a Harry Potter-univerzum roxfordi varázslóiskolájává, ahol varázslók mutatkoztak be, varázstáncot jártak minden reggel, csapatokba rendeződtek, csapatcímert alkottak, zsetonokat gyűjtve varázssitalt kotyvasztottak, szabadulósobákból szabadultak ki, kipróbálták a Harry Potterben kedvelt Quidditch sportot, filmrészletet szinkronizáltak, rejtvényeket és megannyi társasjátékot eljátszottak, az alkotópercekben varázspálcát, varázsnaplót alkottak, minden nap kedves megerősítéseket küldtek a bagolypostán keresztül egymásnak, tábornaplót töltöttek megörökítve a tábor ked-

venc momentumait. Mindezt román nyelven... és ami a legcsodálatosabb: mindezt játékba merülve, kacagva, felszabadulva. A tábor örökös mottója a Zboară!, azaz Szárnyalj!, ami arra emlékezteti a résztvevőket, hogy, ha igazán akarjuk, akkor

a román nyelvben sincs lehetetlen, bármit is meg tudunk valósítani, s még jól is tudjuk érezni magunkat eközben. Mi, részt vevő felnőttek, sok kacagó gyermekhanggal, a kíváncsi szemek csillogásával, sok szép közös emlékekkel pakoltuk meg tarisznyánkat az új tanévre, ami bizonyára egész évben megmosolyogtat, és erőt ad nekünk a nehezebb pillanatokban is. Szívvel reméljük, hogy, ha egy pogácsát is, de tetünk abba a tarisznyába útravalónak, amit a tanulók is magukkal visznek az új tanévben. Jövőben még jobban csináljuk!

Mindezt a gyönyörűséget köszönjük a résztvevőknek, ezeknek a fantasztikus gyermekeknek, a szülőknek, akik bizalmat szavaztak nekünk az idén is, és hittek bennünk, a Székely Mózes iskolánknak, aki az idén is támogatta minket az iskolabuszszal, külön köszönet Attilának a pontos szállításért, a Lövétei Polgármesteri Hivatalnak a támogatást, amit a Lövétei Szülők Egyesülete segítségével sikerült megszereznünk, a csapatomnak, hogy széles mosollyal végigcsinálták a 2 hetet, és mindenkinek, aki hozzájárult a tábor sikeres lebonyolításához. Legfőképp: köszönöm, jó Isten!

Török Enikő

Fotó: Török Enikő

ANYAKÖNYVI HÍREK 2024. július

Születések száma: 3

Mihály Dávid, Mihály Edina és Mihály Zsolt szülők gyermeke
Márton Boglárka, Márton Edina és Márton Zsolt szülők gyermeke
Sata Örs, Sata Beáta-Mária és Sata László szülők gyermeke

Házasságkötések száma: 4

András Csaba és Nemes Réka
György István és Orbán Kinga
Mag István és Kelemen Karola
György István-Norbert és Kovács Beáta

Őszinte részvétünket fejezzük ki a júliusban elhunytak hozzátartozóinak:

András Ferenc, született 1947-ben
Márton András, született 1936-ban
Szikszai Ildikó, született 1951-ben
Balázs András, született 1936-ban

A kedves híveink figyelmébe ajánljuk, hogy szeptember 2-től kezdődően egészen 8-ig, a kisasszonynapi búcsús szentmisével bezárólag, a Mária Rádió Lövétéről közvetíti a szentmiséket. Legyünk részesei, és ezáltal is készüljünk lélekben templomunk búcsúünnepére!

Kisboldogasszony Plébánia

Fotó: Orbán Ernő

Nagyboldogasszony napján egy kis örömet loptunk a galócási magyarok szívébe. Hálásak voltak érte. Jól sikerült.

Régi arcok sárgult fényképeken

Tornay Gergely plébános urat köszönti Orbán Mihály Pataki pap-ságának 25 éves jubileuma alkalmából, 1982-ben. A képet id. Orbán András családja bocsátotta rendelkezésünkre.

Eladó felújított Samsung mosógép.
Telefonszám: 0751328699.

Eladó az 1082. szám alatti bennvaló. Tel. 0740260916, 0749409236.

György Emőke Lövetei Kiáltó 25

Máris eltelt negyed század
Falunk híre csakúgy árad
Mint a Kis-Homoród vize
Kiáltónkat ez tölti be!

Havonta e lapot várjuk
Olvassuk, írjuk, csodáljuk
Diákoldal, a kicsiké
Lelki cikkek, a nagyoké.

Beszámolók, régi arcok
Adok-veszek, humorsarok
Irodalom, vers és próza,
Belelapoz: Bözsi, Róza!

Bár kütyüzik az ifjúság
Azért még érték az újság!
Rabul ejt a papírillat
Rajta fénylő betű villan.

Aki szívét teszi bele,
Hála, ki dolgozik vele
Ez az újság édes gyermek,
Törődéssel felneveltek.

A Lövetei Kiáltó
Sok, hosszú évet kiálló
Nagykorú lett, sőt már felnőtt,
Isten éltesse soká őt!

LÖVÉTEI KIÁLTÓ

Megjelenik havonta, kiadja a LÖVÉTEI KIÁLTÓ EGYESÜLET

Főszerkesztő: Tódor Lóránd, tördelés és szerkesztés: András Kinga, korrektúra: Egyed Emilia
Munkatársak: András Mónika, Egyed Tünde, Györgylőrincz Ernő, Lázár Béla, Lázár László, Mag Ottilia, Mihály János, Pál Erzsébet, Szikszai Berta, Tódor Attila, Török Enikő

Támogatók: Lövete Község Helyi Tanácsa, Lövete Közbirtokossága, Lövetei Római Katolikus Plébánia, Select Metleplast Kft., Nyko Kft.

Elérhetősége: Lövete Községi Könyvtár, tel.: 0784-298853, e-mail: loveteikialto@freemail.hu

